

Bilden bakom bilden kallar Thor Erdahl och Inger Anne Nyaas sin utställning i högdelen på Konstens Hus. Erdahl visar måleri och Nyaas skira textilier.

Utställningen väcker väsentliga frågor om det konstnärliga uppdraget. Hur förhåller man sig till bilder som mer eller mindre blivit ett varumärke? Den frågan ställer jag mig när jag möter Erdahls målningar. Jag har haft möjlighet att se hans bilder sedan slutet på åttiotalet. Och jag frågar mig hur skall man förhålla sig till ett konst som tidigt funnit sin form och tycks ha stannat där? När en konstnär har fått sin bekräftelse, "funnit sin stil" som det brukar heta, har det konstnärliga sökandet, experimentlustan, risktagandet upphört då? Blir man då sin egen epigon, fångad av den egna framgången? Mot vad eller vilka svarar konstnärens lojaliteter eller skall vederbörande överhuvudtaget hålla sig med sådana? Det är frågor man kan fundera över.

Erdahls bildvärld utgörs av stilsierade Lofotenmotiv, kraftfullt målade i starka färger och rena former. Det är täta, ibland nästan ogenomträngliga målningar, visuellt övertalande. Han utnyttjar skickligt måleriets hela register med imprimiturer, texturer, levande mönstrade ytor, schumringar och lasyrer. Så långt är allt gott och väl. De stora formaten fyller dessutom hallen med retoriskt måleri och jag kan se en glädje i själva hantverket. Den glädjen borde smitta av sig men det är någonting hos mig som lägger sordin på stämningen. Erdahl rör sig på väl upptrampade stigar, här har han gått förr, många gånger. Det jag upplevde som ett äventyr för tjugo år sedan känns inte riktigt lika spännande längre. För mig är det så att när bilderna slutar överraska och igenkännandet blir det mest bestående har någonting av den poetiska laddningen gått förlorad och ersatts av någonting annat. En tröst är att det kommer ju ständigt ny publik som inte tidigare gått på dessa stigar men, för att dra en parallell med en annan bransch, hur kul kan det vara för till exempel Mick Jagger själv att om och om igen sjunga Satisfaction?

Inger Anne Nyaas som visar skira stillsamma textileier har det verkligen inte lätt i färgpådraget. Hon visar en del arbeten som förefaller vara brukstextilier på metervara och jag förmodar att tanken med utställningen är att kvinnligt och manligt skall mötas. Det kanske är en avspeglning av de sanna förhållandena i samhället för här är det mannen som talar och kvinnan som viskar lågmält.

Bertil Sundstedt